

[Estrup]

Det, der savnes i redegørelsen, har vi efterlyst mange gange fra radikal side, nemlig en analyse af fremtidens især boligpolitiske behov, en analyse, som kan stilles op over for de stramme finanspolitiske og samfundsøkonomiske realiteter, en analyse, som giver os mulighed for at vurdere, i hvilket omfang vi kan realisere de fremtidige krav til boligforsyningen, og som giver os mulighed for at prioritere inden for de relativt snævre økonomiske rammer. Det er nødvendigt, at diskussionen om investeringer af offentlige midler i byggeri bliver til andet og mere end én gang om året at rette tal på boligkvoter og investeringsrammer.

Overskrifterne på de problemer, som skal løses, fremgår tydeligt af redegørelsen: flere ældreboliger, flere ungdomsboliger, integrering af flygtninge, øget byfornyelse osv., men hvilke størrelsesordener har problemerne? Inden for hvilken tidshorisont skal de løses? Hvad er vores langsigtede økonomiske muligheder, og hvordan har regeringen på den baggrund tænkt sig at prioritere? Om disse helt afgørende spørgsmål er redegørelsen faktisk tavs, og min konklusion er derfor, at vi har brug for et bedre planlægningsgrundlag i boligpolitikken.

Det er formentlig denne mangel på planlægning og overblik, som gør, at redegørelsen nogle steder forekommer direkte inkonsekvent.

Jeg vil gerne specielt fremhæve ét eksempel. Hvordan kan man bruge flere sider på – i øvrigt på en ganske udmærket måde efter min mening – at behandle problemerne med bosætning af flygtninge og herunder fremhæve de store krav, som dette i de kommende år vil stille til kapaciteten i det almennyttige byggeri, når man faktisk umiddelbart forinden har påpeget, at regeringen agter at skære kvoten for det almennyttige byggeri ned med 2.000 enheder eller næsten 25 pct. fra og med 1987? Jeg synes simpelt hen ikke, det hænger sammen, og samtidig må jeg sige, at det skuffer mig. Aftalen i december om at fastholde en kvota på 9.000 enheder i det almennyttige byggeri var i høj grad begrundet i hensynet til integrering af flygtninge, og det var mit indtryk, at regeringen var enig i dette hensyn.

Jeg vil dog godt i den forbindelse påpege, at jeg meget værdsætter det, som boligministeren har skrevet om mulighederne for også

at benytte det private udlejningsbyggeri for at løse bosætningsproblemerne for flygtninge. Men de bemærkninger, der er gjort om den almennyttige kvota, gør det nødvendigt for mig at understrege, at regeringen ikke har politisk dækning hos det radikale venstre for den planlagte nedskæring, og at nedskæringen derfor står for regeringens egen regning. Jeg vil i den forbindelse gerne anholde formuleringen i redegørelsen, hvor der står – folketingets forhandlinger 1985–86, sp. 5068: »... de i december 1985 vedtagne kvoter for støttet nybyggeri ... for årene 1986–89 ...«.

Der er vedtaget kvoter for 1986, ja, men ikke for perioden 1987–89, og det tror jeg alle er klar over. Jeg synes samtidig, det er betænkeligt, hvis en kvota på 7.000 enheder er det grundlag, boligstyrelsen anvender i forhandlinger med kommunerne. En sådan boligministeriel ønsketænkning er efter min mening ikke et fornuftigt planlægningsgrundlag for det støttede byggeri i kommunerne.

Redegørelsen gør ganske meget ud af ældreboligproblemet og med god grund. Behovet for ældreboliger vokser betydeligt i de kommende år. Samtidig har gentagne undersøgelser påvist, at de eksisterende boligforhold for ældre i stort omfang er uacceptable. Det kan ikke være rimeligt, at så mange som op mod 60.000 ældre reelt er forhindret i at forlade deres bolig, fordi den er uhensigtsmæssigt indrettet. Det er vigtigt, at disse forhold ændres, og det er vigtigt, at man erkender, som redegørelsen klart gør det, at problemerne ikke kan løses gennem nybyggeri alene.

Hvis man skal nå resultater inden for en overskuelig årrække, er det nødvendigt at finde løsninger, som gør den eksisterende boligmasse egnede for de ældre. I så henseende peger redegørelsen på udmærket måde på en række initiativer, og dem kan vi fra radikal side støtte; vi finder dem rigtige og perspektivrige. Det gælder dels indretningen af ungdomsboliger på en sådan måde, at de, når antallet af unge falder om nogle år, relativt let kan omdannes til ældreboliger, det gælder støtten til erhvervelse og ombygning af eksisterende ejendomme til ældreboliger, og det gælder ikke mindst indretning af ældreboliger i byfornyede områder. Det sidste forekommer mig at åbne for helt nye muligheder, og det støtter vi meget gerne, men jeg bør naturligvis samtidig sige, at så må rege-